

[Glistrup]

poleon skam ikke have forsynet det med nogen bedre overskrift end at kalde denne foragt for samfundets svage fra dem, der sidder på lyssiden, for tryghed i ansættelsen.

Hvad er det dog for noget forfærdeligt vrøvl? Dette her er ikke noget forslag om tryghed i ansættelsen. Det er et forslag om, at vi skal vandre Sovjets, Jugoslaviens og Kinas vej til at gøre de fattige fattigere, for kernen er, at ordet »tryghed« betyder stilstand, uændret, konservativ, at man skal hytte sig ved det bestående og bare lade det bestående herske. Hvis vi gør os klart, hvad der er det typiske for den verden, vi lever i her, opdager vi, at det er foranderlighedens verden, og det kan vi på vores 43.075 km² ikke afvise. Der sker enorme forandringer både i det England, som Rank Arena flyttede til, men skam også i Japan, Korea, Brasilien, Singapore og overalt dér, hvor tingene gror og udvikler sig. Havde SF haft magten i sin tid, havde vi stadig været et folk af gaslygtetændere og charabancværkstedsarbejdere, der havde tryghed i vores ansættelse med de beskæftigelser.

Nej, det, det gælder om, når man vil gøre det godt for de svagt stillede i samfundet, er, at de skal kunne skifte, at de skal kunne gå ud i de nye ting; når f.eks. Stålvalseværket eller skibsværfterne bliver håbløst forældede og umulige at drive i Danmark, skal man ikke holde folk fast ved tryghed i ansættelsen på disse virksomheder, hvor de under alle omstændigheder kun kan få en mere og mere pauver ugeløn, fordi tiden simpelt hen er løbet fra virksomheder af den størrelse. Folk skal over at beskæftige sig dér, hvor der virkelig er udvikling, uanset om det så hedder at arrangere Mallorca-rejser eller det hedder at lave teknologi af den ene eller den anden art eller det hedder at lave Eccosko, Danfosskøleventiler, Grundfos-pumper, eller hvad det nu hedder; det, det gælder om, er at få foranderlighed på arbejdsmarkedet.

Selvfølgerig er der nogle overgangsproblemer, når man går fra at være ansat i disse dødssejlere, som SF vil opretholde, hvor man skal blive ved med at ansætte personale og bevare personale, og over dertil, hvor der virkelig kan tjenes penge og opnås høje lønninger, men disse overgangsvanskeligheder skal klares ved individuelle aftaler og hverken ved lovgivning eller ved, at fagforsteningsbevægelsen LO eller andre skal blande sig i det. Det kan være familier, der har sat sig meget hårdt med en bunke

forpligtelser på afbetalingskontrakter, huspantebreve osv., og som måske har brug for at have 8 måneders opsigelsesvarsel, og så kan der være ungarle eller unge piger, som ikke har brug for noget opsigelsesvarsel. Det skal aftales individuelt mellem den enkelte lønmodtager og virksomheden uden indblanding fra Christiansborg eller fra andre sider, for det er så forskelligt fra den ene til den anden.

Hvis man giver alle over én kam, altså både dem, der har behov for det, og dem, der ikke har behov for det, et langt opsigelsesvarsel, er man jo løntrykker. For det siger sig selv, at de penge, der skal betales til folk for ikke at bestille noget, nemlig ved en opsigelsesfrist, må medføre, at det almindelige lønniveau falder. Derfor er situationen den, at fru Lilli Gyldenkilde, fordi hun ikke forstod en pløk af, hvad der skete i forbindelse med Rank Arena hverken i første eller i anden omgang, render rundt med et misforståelseskompleks, der åbenbart har vokset sig stort som en hjernesvulst, og derfor tror hun, at de misforståelser, hun har haft, skal føre til ulykke for titusinder eller hundredtusinder af lønmodtagere. For sandheden om dette forslag er jo, at hvis noget i den retning blev gennemført, ville det føre til et væld af ulykker. Og så hr. Leif Hermann var heroppe og fortalte om sine misforståelser, der viste, at han overhovedet ikke har forstået noget som helst af samfundets sammenhæng. Det har forslagsstillerne her heller ikke.

Vi stemmer nej.

Berlau (FK):

Hr. Glistrup svinger imellem ideologier hentet fra Mussolini og Che Guevara, og hvad ved jeg, og hvis der er mening i tingene, må jeg indrømme, at jeg ganske enkelt ikke fatter den. Det eneste, man kan sige hr. Glistrup har fået ud af sine mange indlæg i denne diskussion, er, at vi nu er nede på et så lille deltagerantal, at vi lige så godt kunne opholde os i en telefonboks; det er jo ikke engang muligt at finde nok til en firemandswhist i øjeblikket herinde.

Men til sagen. For så vidt angår det, som regeringspartierne har givet udtryk for, må jeg indrømme, at jeg ser med stor tilfredshed på, at regeringen ikke ønsker at indføre tryghed i ansættelsen. Det giver os andre et lille håb om, at de på et tidspunkt bliver arbejdsløse, og at vi får en anden regering.